

יד:

ר"ז

ואלו מותרין פרק שני נדרים

רעז"י

מסורת הש"ס

ח א ב מ" פ"ב מהל'
שבעות הלכה [ד] ה
ז"א מהלכות נדרים הלכה
זו [כח] סמג לחוין רמא
רמב טו"ע יו"ד סימן
ריב:

מג ג מיי פ"ג מהלכות
נדרים הלכה י סמג
לחזון שם טוש"ע יו"ד קי'
ריג סעי' א':
י ד ה מיי שם פ"ד הל'
יד [טו] סמג שם טוש"ע
שם סעי' ג':

זגהות הב"ח

(א) גמ' ואי בעית אימא
כולה נמי כ"ל ותיבת
מציעתא נמחק: (ב) רש"י
ד"ה אכל וכו' זה
הס"ד ואח"כ מ"ה כולה
בזמני ב' תרווייהו מיירי:
(ג) ד"ה קונס וכו' מהלך
והכא גרסינן:

גליון הש"ס

בר"ן ד"ה הנודד בתורה
 וכו' ובדבתיבנא לעיל.
 דף ח ע"א ד"ה והלא
 מוסנע: שם ד"ה ואלא
 דאמר קונם וכו' הנודד
 שוא לא אשבחן. וכו'
 הר"ן לקמן דף כה ע"א.
 ועיין תוס' גיטין דף לה
 ע"א ד"ה ומדרש:

מוסף רש"י

קובים שאני ישר. ופסל
העצום דלמדי ישר, שדן
הגדלים חלון אלף על אלף
הסם בן חמש, ודמיוני
עובר משום בן יחל ואלה
היו אכור, קורטומה נגלה
דדדד על מנהל, כגון דדדד
קובים שיהי אם יחל כד
יוסוף אל קובים עניי כשהיה
היהם אם ישר למחר, שהם
יוסוף חיים האכור ביה
האכור: כשהיה שמהם.
מיומי אם ישר למחר שהוא
יוסוף מנהל, עובר כגון
היוסוף חיים האכור שמהם.
(ראמיה)
יוסוף האכור למפרע
שמהם. אל ישר היום
שמהם ישר למחר. ומנהל
על דדדד (ישי' טז).
דדדד הנמן אמר ישר
היהם. ולמחר יתקיים מנהל
ולא ישר.

תוספות

[illegible]

לחוד דעמיה האזכרות חב
[קמ"ל] אע"ג דלא אמר
ושינה

ס הארץ נריך שאלה ואילו
דלא נריך שאלה כלל אלא
מעמא משום דנודר בתורה
היה פלוגתא לעם הארץ

לא משמע ליה ואתי לאיחלופי מש"ה
אמרין דאפילו צההוא גוונא דשרי
נריך שאלה לעם הארץ:

הסודור בתורה. כלומר ששבע
בצמורה דקרי ליה תנא לנשבע
נזר ו' וכדכתיבנא לעיל. ומיירי שהיתה
תורה מונחת לפניו ואמר זו התורה
שלא תאשה או שאעשה דבר פלוני
לא אמר כלום דדעתיה אגוילין
כדאמרין בסמוך: הא דמחמא
אוריימא על ארעא הא דנקיט לה
בידיה. רישא הסודר בצמורה לא אמר
כלום דנקיט לה בידיה ואפילו הכי
לא אמר כלום דמאי בצמורה דאמר
בגוילין שהיא כתובה אבל צמה שכתוב
בה דבריו קיימין דדעתיה אהזכרות
שבה והרי הוא נשבע בשם. אבל
סיפא דמחמא אוריימא על ארעא
ועסקין ולפיכך אילו אמר צמה שכתוב
בה כלום לא אמר כלום כיון דמחמא
אזכרעא אמרין דדעתיה אגוילי דהכי
קאמר צמה שכתוב בה התורה דיינו
הגוילין אבל כי אמר צה וצמה שכתוב
בה מהני דכיון דאמר צה וצמה הזכיר
הגוילין וכי אמר צמה שכתוב בה על
כרחק דעתיה אהזכרות שבה:
ומאי נצטין אימא דמחמא על ארעא.

כְּכֹמוֹר רוּחַ דְּמַחֲתָא עַל אֲרַעָה וְאִפִּילוּ הֵי כִי קְאָמַר צִמָּה שְׂכֵתוֹ בְּ צִמָּה וְצִמָּה שְׂכֵתוֹ בְּ דִבְרֵי קִיּוּמִין אֲרִישָׁא דְּצִמָּנָחָא עַל אֲרַעָה הִיא דְּסִי שְׂכֵתוֹ בְּ אִפִּילוּ מִנְחָא אֲרַעָה הִיא בְּצִלְחֹד נְמִי אִפִּילוּ מִנְחָתָא אֲרַעָה מִהּ לְאֻקוּמָא בְּרִייתָא צִמָּה גְּוִינִי: הֵי

דלא אמר אלא דה כמאן
 דין בדמנחא על ארעא ומ
 רבין דנקיט לה בדידה אע
 לפרושה. אבל הראב"ד ז"ל
 בגולין אלב אמר במה
 זכות שבה דורים זה ש
 ולום במה שכמוז בה דברי
 אמרין הזכרות מ"מ שי
 קאמר דהיינו קרבות וכל
 אעתיא הזכרות שבה ובי
 ות גרסין [למן מ:] שאני
 מי להו בלשון שאני צ"ד
 ה. כיון שאני עיקר האיסור
 ון אפילו הכי מזהר: כי
 הכי קמני לא תיקי מנתי
 נא הכא חפשא חיל נדרא
 דמאי דלא חפשא בלש שני
 נא גוונא מי חיל נדרא כל
 בצבועה ובצבועה שייך ה
 אף על גב דנדר לא שייך

תניא "הגודר בתורה לא אמר כלום במו
שכתוב בה דבריו קיימין בה ובמה שכתוב
בה דבריו קיימין קתני במה שכתוב בה
דבריו קיימין בה ובמה שכתוב בה צריך
למימר אמר רב נחמן לא קשיא הא דמחתא
אורייתא אארעא הא דנקיט לה בידיה מחתא
על ארעא דעתיה אגולי נקט לה בידיה
דעתיה על האזכרות שבה ואיבעית אימא
דמחתא על ארעא והא קמ"ל דאע"ג דמחתא
על ארעא כיון דאמר במה שכתוב בה מהני
וואין צריך לומר זו קתני ואי בעית אימא
כולה ⁶ מציעתא נמי דנקיט ליה בידיה והא
קמ"ל כיון דנקיט ליה בידיה אע"ג דלא אמר
אלא בה כמאן דאמר במה שכתוב בה דמי:
ממתני קונם שאני ישן מדבר שאני
מהלך האומר ⁷ לאשה קונם שאני משמשך
הרי זה בלא יחל דברו: **גמ'** איתמר קונם
עיני בשינה היום אם אישן למחר אמר רב
יהודה אמר רב יאל ישן היום שמא ישן למחר
יורב נחמן אמר ישן היום ולא חיישינן שמא ישן
למחר יומודה רב יהודה באומר קונם עיני
בשינה למחר אם אישן היום שישן היום
כי

מֵה שֶׁאֵין יֵשׁן הַיּוֹם יֵהָא
דְּאֵס יֵשׁן הוּא לִמְחַר לִיּוֹק
דְּשִׁמְא יֵשׁן מִיַּד לִמְחַר וְלֹא
מֵה שֶׁיֵּשׁן אֲתִמּוּל: **וּרְבִּי נֶחֱמָן**
דְּלִמְחַר מִזְהִיר זְהִיר שְׁלֵא

אמר כלום: אי מחמא ספר תורה
 צבה: דעתיא אגוילי. דכשנדר לא
 רה דכיון שהיה רואה אותה מונחת
 על הארץ ודאי אין כתוב בה ולא
 יר אלא בגוילין ולא אמר כלום. אבל

[illegible]

בְּקוֹנֶם עַל מַנֶּת אֵם אִישׁ לַמָּחֶר
מֵה שִׁשָּׁן אֲתִמּוּל: אֵל יֵשׁ הַיּוֹם.
יֵשׁ תְּנֵאִיהַ וְנִמְאָה עוֹבֵר בְּבֵל יֵחַל עַל
יֵשׁ הַיּוֹם וְלֹא חִיִּישׁ שְׂמָא יֵשׁ לַמָּחֶר.
דִּי שְׂלֵא יִלְקָה עַל מֵה שִׁשָּׁן אֲתִמּוּל:
כִּי

דרישא דקמני הנודר צמורה לה
קאמאר צמה שכתוב זה אזל קיפא
צמה שכתוב זה דמי. ואיכא נסחא
קאמר שאומר כזר זה עלי צמורה
שכתוב זה הרי זה אסור מתפסים
קדושות והביא ראה מן הירושלמי
ה שכתוב זה בקרננות המזוין
ר עקיבין א"נ דכי אמרין דמתייה
ה צנשבע וצונדר שסובר הרב ז"ל
המתייה אמת: **בתנ"י** קונס שאני
אנפסיה תני להו צלשון שאני כלומר
ל דברו ובשצעות קמני אסור ופרש
ריון שכתוב עיקר האיבור אע"פ שאני
ידקמני שאני וטן מי הוי נדרה. נראה
ן לאו בתנאה ואיסורא עסקין אללא
אנפסיה הוי א"נ גוונא לא חייל: **אזל דאמר**
האונס הוי אזל חייל: **ומי שכתוב**
ר מושם שצוה נקט האל לישנא: **אזל**

מלקין
 אחדויה מהמי וה"ג סיפא דנקיט ליה צדיה והא
 ליה צדיה: איתמר קונם עיני בשינה היום.
 צעי מזרז נפשיה בסילוא:

(א) [עירובין עו. וש"נ],
(ב) [ז"ל לאשתו], (ג) גיטין
פד. ע"ש, (ד) ס"א צמורה,
(ה) [לקמן טו.], (ו) [שייך
לע"א], (ז) [מכאן שייך
לדף טו.],

פירוש הרא"ש

[illegible]